

יומא דף ל

מצוה לשפשף.

חיזוק מדברי רבי אמי: דאמר רבי אמי: אסור לאדם שיצא בניצוצות שעל גבי רגליו, מפני שנראה ככרות שפכה, ומוציא לעז על בניו שהן ממזרים.
הלכה בעניין דומה בנוגע לקריאת שמע: אמר רב פפא: צואה במקומה - אסור לקרות קריאת שמע.
בירור דברינן: היכי דמי?

אי דנראית - פשיטא, אי דלא נראית - לא ניתנה תורה למלאכי השרת!

לא צריכא, דיושב - ונראית, עומד - ואינה נראית.
קושי על דברי רב פפא: ומאי שנא מצואה על בשרו? דאיתמר:
 צואה על בשרו אן שהיו ידיו בבית הכסא,

רב הונא אמר: מותר לקרות קריאת שמע, ורב חסדא אמר: אסור לקרות קריאת שמע!
 (יש מפרשים שהקושי על רב פפא זה מדברי רב הונא שמתיר אבל רש"י אומר שזה קושי משתיהן - מרב חסדא קשה כי ממנו משמע רק כשהצואה עד בשרו מ- **כא עצמותי תאמורה** - אבל לא משום זוהמא ולכן לא בפי הטבעת)

תירוץ: במקומה - נפיש זוהמא, שלא במקומה - לא נפיש זוהמא.

ברייתא בנושא: תנו רבנן, **הלכה בסעודה: אדם יוצא להשתין מים - נוטל ידו אחת ונכנס. דיבר עם חבריו והפליג - נוטל שתי ידיו ונכנס. וכשהוא נוטל - לא יטול מבחוץ ויכנס, מפני חשד, אלא נכנס ויושב במקומו ונוטל שתי ידיו, ומחזיר הטפיח על האורחין.**

צמצום המשפט כשהוא נוטל - לא יטול מבחוץ ויכנס, מפני חשד...: אמר רב חסדא: לא אמרן אלא לשתות, אבל לאכול - נוטל מבחוץ ונכנס, דמידע ידיע דאנינא דעתיה.
תגובת רב נחמן בר יצחק להלכה זו בקשר לעצמו: ואנא אפילו לשתות נמי, מידע ידיע דאנינא דעתאי.

משנה. **אין אדם נכנס לעזרה לעבודה אפילו טהור, עד שיטבול. חמש טבילות ועשרה קדושין טובל כהן גדול ומקדש בו ביום, וכולן בקדש על בית הפרוה, חוץ מזו בלבד. פרסו סדין של בוץ בינו לבין העם**

רבי יהודה	בן זומא	
סרך טבילה היא זו, כדי שיזכור טומאה ישנה שבידו ויפרוש	ומה המשנה מקודש לקודש, וממקום שענוש כרת למקום שענוש כרת - טעון טבילה, המשנה מחול לקודש וממקום שאין ענוש כרת למקום שענוש כרת - אינו דין שטעון טבילה?	הסיבה ל- אין אדם נכנס לעזרה לעבודה אפילו טהור, עד שיטבול
לא מחיל עבודה	מחיל עבודה	במאי קא מיפלגי? באחולי עבודה קא מיפלגי
	ולבן זומא מי מחיל? והתניא: כהן גדול שלא טבל ולא קידש בין בגד לבגד ובין עבודה לעבודה - עבודתו כשרה. אחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט, שלא קידש ידיו ורגליו שחרית ועבד עבודה - עבודתו פסולה.	קושי
לרבי יהודה לא קאי בעשה	לבן זומא קאי בעשה	במאי קא מיפלגי? למיקם בעשה קא מיפלגי
ומי אית ליה לרבי יהודה האי סברא? והתניא: מצורע טובל ועומד בשער ניקנור, רבי יהודה אומר: אינו צריך טבילה, שכבר טבל מבערב		קושי
ההוא כדתני טעמא: שכבר טבל מבערב.		תירוץ

קושי על הקושי : ודקארי לה מאי קארי לה?
 תירוץ ובתוכו סתירה : משום דקא בעי למרמא אחריתי עליה :

ברייתא 3	ברייתא 2	
לשכת המצורעין ששם מצורעין טובלין. רבי יהודה אומר : לא מצורעין בלבד אמר, אלא כל אדם.	מצורע טובל ועומד בשער ניקנור, רבי יהודה אומר : אינו צריך טבילה, שכבר טבל מבערב	
הא דלא טביל	הא דטביל	ניסיון 1 לפתור את הסתירה
אי דלא טביל - הערב שמש בעי!		קושי
הא דאסח דעתיה	הא דלא אסח דעתיה	ניסיון 2 לפתור את הסתירה - אידי ואידי דטביל
אי אסח דעתיה הזאת שלישי ושביעי בעי! דאמר רבי דוסתאי בר מתון אמר רבי יוחנן : הסח הדעת צריך הזאה שלישי ושביעי		קושי
הא - דלא טביל על דעת ביאת מקדש	הא - דטביל על דעת ביאת מקדש	ניסיון 3 לפתור את הסתירה - אידי ואידי דלא אסח דעתיה
תני : לא מצורעין אמרו אלא כל אדם. רבינא אמר : רבי יהודה לדבריהם דרבנן קאמר להו		ניסיון 4 לפתור את הסתירה
רבינא אמר : רבי יהודה לדבריהם דרבנן קאמר להו ; לדידי - מצורע אין צריך טבילה, לדידכו - אודו לי איזי מיהת דלא מצורעין בלבד אמרו, אלא כל אדם. ורבנן : מצורע דייש בטומאה, כל אדם לא דיישי בטומאה.		ניסיון 5 לפתור את הסתירה

ברייתא 2	ברייתא 1
מצורע טובל ועומד בשער ניקנור, רבי יהודה אומר : אינו צריך טבילה, שכבר טבל מבערב	בן זומא : ומה המשנה מקודש לקודש, וממקום שענוש כרת למקום שענוש כרת - טעון טבילה, המשנה מחול לקודש וממקום שאין ענוש כרת למקום שענוש כרת - אינו דין שטעון טבילה ? ר' יהודה אומר : סרך טבילה היא זו, כדי שיזכור טומאה ישנה שבידו ויפרוש